

Arrest

nr. 327 331 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BEELEN
Justus Lipsiusstraat 24
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 10 januari 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2025 met referentienummer 125500.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. BEELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in 2011 reeds als minderjarige op het Belgische grondgebied opgemerkt, zou een aantal jaren in België hebben verbleven, en keerde in 2017 terug naar Albanië.

1.2. Hij kwam op niet nader te bepalen datum wederom toe op het Belgische grondgebied.

1.3. Verzoeker werd op 26 oktober 2023 door de politie geïnterpelleerd naar aanleiding van drugsfeiten in Hasselt en naderhand door de onderzoeksrechter aangehouden.

1.4. Op 10 januari 2025 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens inbreuken op de drugswetgeving en bendevorming tot een gevangenisstraf van 36 maanden met uitstel voor 5 jaar voor het gedeelte dat de voorlopige hechtenis te boven gaat en een geldboete van 8000 euro.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 10 januari 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Eveneens op 10 januari 2025 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld in de gevangenis van Hasselt.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: G.(…)

Voornaam: X.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.01.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt aangegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, feiten waarvoor hij op 10.01.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 36 maanden met uitstel van vijf jaar.

Betrokkene heeft noodzakelijke hulp verleend aan het bezit en de verkoop van cocaïne, minstens door het opzoeken van en het ter beschikking stellen van panden waar vervolgens de eigenlijke verkopers van de verdovende middelen konden verblijven, waar zij deze verdovende middelen ook konden bewaren en van waaruit zij konden opereren.

De feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 26.11.2024, heeft de betrokkene verklaard terug te willen keren naar zijn land van herkomst ondanks het feit dat zijn vader in België verblijft. Hij heeft ook geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

In ieder geval kunnen we vaststellen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve

banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders en broer en zus. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn vader wordt niet aangenomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt ook niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980 kan de Belgische Staat of zijn gevolmachtigde bevel geven aan een persoon om het grondgebied te verlaten, wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Op grond van artikel 7, alinea 1, 3° van de Wet van 15 december 1980 kan de Belgische Staat of zijn gevolmachtigde bevel geven aan een persoon om het grondgebied te verlaten, wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden.

Aan verzoekende partij werd op datum van 10/01/2025 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (stuk 2).

Uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de Belgische Staat van oordeel is dat:

- Verzoekende partij geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie";

- Verzoekende partij wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevoering, feiten waarvoor hij op 10.01.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 36 maanden met uitstel van vijf jaar.

Betrokkene heeft noodzakelijke hulp verleend aan het bezit en de verkoop van cocaïne, minstens door het opzoeken van en het ter beschikking stellen van panden waar vervolgens de eigenlijke verkopers van de verdovende middelen konden verblijven, waar zij deze verdovende middelen ook konden bewaren en van waaruit zij konden opereren.

De feiten zijn eer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent en niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoekende partij geenszins beroep in daar hij het Belgisch grondgebied reeds heeft verlaten op 16/01/2025. Verzoekende partij bevindt zich thans terug in Albanië.

Artikel 74/11, §1, lid 2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar aangezien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Aan verzoekende partij werd op datum van 10/01/2025 een inreisverbod ter kennis gebracht (stuk 1).

De motivering is gelijkaardig aan het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevoering, feiten waarvoor hij op 10.01.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 36 maanden met uitstel van vijf jaar.

Betrokkene heeft noodzakelijke hulp verleend aan het bezit en de verkoop van cocaïne, minstens door het opzoeken van en het ter beschikking stellen van panden waar vervolgens de eigenlijke verkopers van de verdovende middelen konden verblijven, waar zij deze verdovende middelen ook konden bewaren en van waaruit zij konden opereren.

De feiten zijn eer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent en niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelswijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Bij wijze van huidig verzoekschrift wenst verzoekende partij slechts een beroep tot nietigverklaring en schorsing van het inreisverbod, aan hem ter kennis gegeven op 10/01/2025, in te stellen.

Het aan verzoekende partij opgelegde inreisverbod gedurende 3 jaar is niet proportioneel en schendt zijn recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Het EHRM oordeelde in een arrest van 5 september 2023 nr. 44810/20 (Noorzae / Danemark) dat het globale profiel van de verzoekende partij in perspectief moet worden gebracht. Het algemeen risico voor de openbare orde moet worden bewezen volgens het Hof.

In het arrest dd. 30 mei 2023 (nr. 8757 – Azzaqui / Nederland) oordeelde het EHRM als volgt:

"Om verenigbaar met artikel 8 EVRM te zijn, moet de overheid voor de uitwijzing van een buitenlander een belangenafweging maken tussen de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de belangen van de betrokkene en zijn gezin. Anders is de uitwijzing niet "noodzakelijk in een democratische samenleving" in de zin van deze bepaling. De nationale autoriteiten en rechtbanken moeten in de belangenafweging rekening houden met de klassieke criteria uit de rechtspraak van het EHRM (waaronder de sociale en gezinsbanden in het gastland en in het land van herkomst, de verlopen periode sinds de gepleegde feiten en het gedrag van betrokkene sindsdien ...)."

Gelet op voorgaande gezaghebbende én recente rechtspraak van het EHRM dient het inreisverbod geschorst en vernietigd te worden.

Het globale profiel van verzoekende partij betreft geenszins een profiel dat een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, noch een profiel waarvan "kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden" (zoals letterlijk verwoord door de Belgische Staat in het inreisverbod).

Verzoekende partij zijn vader woont reeds gedurende 16 jaar duurzaam in België (stuk 3). Zowel het sociale- als het professionele leven van de vader van verzoekende partij speelt zich volledig af in België.

Het adres van de vader van verzoekende partij betreft (...) (stuk 4).

Daarbij is de vader van verzoekende partij zaakvoerder van een goed draaiend schoonmaakbedrijf, A(...) BV (stuk 6).

Verzoekende partij woonde duurzaam in België van 2011 tot 2016 en liep hier voltijds school. Verzoekende partij spreekt zeer goed Nederlands.

Verzoekende partij beoefende in België topsport. Zo nam hij o.a. deel aan het Antwerps Boksgala in 2014, 2015, 2016 en 2017 (stuk 5).

Verzoekende partij heeft ten gevolge van zijn verblijf in België en het uitoefenen van zijn topsport tevens enkele goede vrienden die in België verblijven.

Verzoekende partij heeft een blanco strafregister, zowel internationaal als nationaal.

Op grond van artikel 8 EVRM geldt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Er dient wel degelijk rekening te worden gehouden met het feit dat de vader van verzoekende partij duurzaam in België verblijft in het kader van artikel 8 §1 EVRM.

Het inreisverbod luidt dat verzoekende partij "geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

Dit is geenszins een afdoende motivering voor wat betreft het inreisverbod om te kunnen leggen. Een inreisverbod moet, zoals het EHRM terecht stelt, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Het algemeen risico voor de openbare orde dient volgens het EHRM te worden bewezen.

Louter de bewering dat verzoekende partij de openbare orde "zou kunnen schaden" is geenszins afdoende ten einde het grondrechtbeperkend inreisverbod te motiveren. Er dienen concrete elementen naar voor te worden gebracht in de motivering door de Belgische staat, dit wordt geenszins gedaan.

Daarbij stelt de Belgische staat in het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de vader van verzoekende partij niet wordt aangenomen.

Echter, conform de rechtspraak van het EHRM moet er een belangenafweging worden gemaakt tussen de ernst van de gepleegde feiten en de belangen van betrokkene en zijn gezin. De klassieke criteria uit de rechtspraak van het EHRM dienen in aanmerking te worden genomen, waaronder de sociale en gezinsbanden in het gastland en in het land van herkomst, de verlopen periode sinds de gepleegde feiten en het gedrag van betrokkene sindsdien ...

Wat de sociale en gezinsbanden in België betreffen is het zo dat verzoekende partij zijn vader hier duurzaam verblijft, doch verzoekende partij heeft hier ook nog enkele vrienden ten gevolge van zijn schoollopen in België.

Daarbij is er reeds bijna een jaar en half verstreken tussen de door verzoekende partij gepleegde feiten en heden, verzoekende partij heeft een jaar in voorhechtenis gezeten en werd door middel van het arrest van het Hof van Beroep Antwerpen dd. 10/01/2025 onmiddellijk in vrijheid gesteld.

De houding van verzoekende partij dient tevens in aanmerking te worden genomen. Verzoekende partij heeft vrijwel onmiddellijk nadat hij in vrijheid werd gesteld, na het vinden van een passende terugvlucht naar Albanië en dit op 16/01/2025, het Belgisch grondgebied verlaten.

Verzoekende partij heeft na zijn verblijf in de gevangenis zijn les wel geleerd. Hij is terecht gekomen in een situatie waarbij hij strafbare noodzakelijke hulp heeft verleend door het boeken van een hotelkamer, doch heeft onmiddellijk zijn fout ingezien en trouwens ook toegegeven vanaf het beginne van het gerechtelijk onderzoek.

De houding van verzoekende partij is zeer belangrijk bij toepassing van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 – zoals hieronder wordt aangetoond – en verantwoordt geenszins een inreisverbod van 3 jaar.

Verzoekende partij dient op grond van artikel 8 EVRM de mogelijkheid te hebben om zijn vader te bezoeken dewelke duurzaam in België woont en werkt. Dit ter waarborging van zijn familiaal- en privéleven.

Het inreisverbod dient geschorst en vernietigd te worden daar het niet proportioneel is en de Belgische staat aldus het proportionaliteitsbeginsel heeft geschonden door dit aan verzoekende partij op te leggen.

De Belgische Staat heeft met voornoemde handelswijze het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden. De overheid mag immers bij het nemen van beslissingen niet onredelijk handelen, de aan haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid mag niet onjuist worden aangewend.

Gelet op al het voorgaande kan men enkel vaststellen dat de besluitvorming zoals gedaan in de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig is geschied nu er onterecht abstractie wordt gemaakt van verzoekende partij zijn rol in de strafbare feiten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, meer bepaald de concrete schuld die in zijn hoofde werd weerhouden en de hem opgelegde straf.

Daardoor kon men in de bestreden beslissing in alle redelijkheid niet weerhouden dat verzoekende partij een risico vormt voor de openbare veiligheid in de mate dat hem een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar moet worden opgelegd. Minstens wordt niet afdoende aangetoond dat er gelet op de in concreto omstandigheden en antecedenten van verzoekende partij geen lichtere maatregel kon worden opgelegd.

De bestreden beslissing is hierdoor gebrekkig, in ieder geval niet afdoende, gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tevens schendt de bestreden beslissing alzo artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat immers als volgt luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.”

Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd daar het geen in concreto afweging maakt tussen de ware toedracht van het risico dat verzoekende partij vormt voor de openbare veiligheid enerzijds en de impact van de bestreden beslissing op diens privé- en familieleven, zoals nochtans vereist door artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 alsook de rechtspraak van het EHRM (EHRM 30 mei 2023, nr. 8757, Azzaoui / Nederland), schendt de bestreden beslissing artikelen 8 EVRM en 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980.

Het middel is gegrond.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de artikelen 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet “inhoudende het recht om gehoord te worden”. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Het inreisverbod aan verzoeker ter kennis gebracht werd niet voorafgegaan door een recht om gehoord te worden.

De Raad van State verduidelijkte in het arrest dd. 3 juni 2024 (RvS nr. 259.980) (stuk 8) opdat het recht om gehoord te worden zou worden nageleefd, betrokkene zijn opmerkingen moet kunnen laten gelden ten aanzien van de specifieke omstandigheden waarvoor hem een inreisverbod werd afgeleverd. Een inreisverbod veroorzaakt immers niet dezelfde grieven als een bevel om het grondgebied te verlaten en de omvang van de grief die veroorzaakt wordt door een inreisverbod varieert naargelang de duur waarvoor het wordt opgelegd, die zelf afhangt van de omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In datzelfde arrest oordeelde de Raad van State, net zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ervan uitgaan dat niets de administratieve overheid verplicht om betrokkene te horen alvorens een inreisverbod op te leggen, de draagwijdte miskent van het recht om gehoord te worden.

Het bewuste arrest van de Raad van State luidt namelijk als volgt:

“En ce qui concerne le droit d’être entendu qui fait « partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l’Union », la jurisprudence de la Cour de justice de l’Union européenne (arrêt B., C-249/13, du 11 décembre 2014, ECLI:EU:C:2014:2431; arrêt M., C166/13, du 5 novembre 2014, ECLI:EU:C:2014:2336) est actuellement fixée, notamment, en ce sens que le droit d’être entendu est respecté, si lors de l’adoption d’une décision de retour, tel un ordre de quitter le territoire, l’étranger a été en mesure de faire valoir, au préalable et de manière utile et effective, à un moment donné de la procédure administrative, les éléments qu’il estimait pertinents au sujet de l’irrégularité de son séjour et les motifs pouvant justifier, en vertu du droit national, que l’administration compétente s’abstienne éventuellement de prendre une décision de retour.

La règle selon laquelle l’étranger, destinataire d’une décision de retour, doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci ne soit prise, a pour finalité que l’autorité compétente soit mise en mesure de tenir utilement compte de l’ensemble des éléments pertinents produits et d’instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver celle-ci de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l’intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (arrêt B., précité, points 36, 37 et 59).

[...]

En outre, l’importance du grief, causé par l’interdiction d’entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée. Le droit à être entendu implique donc que l’étranger puisse faire valoir ses observations, de manière utile et effective, au sujet de l’interdiction d’entrée, d’autant qu’aux termes de l’article 74/11, § 1er, alinéa 1er, et § 2, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, « [l]a durée de l’interdiction d’entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » et « [l]e ministre ou son délégué peut s’abstenir d’imposer une interdiction d’entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires ».

Verzoekende partij is geenszins uitdrukkelijk gehoord m.b.t. het inreisverbod dat hem werd opgelegd.

Dit blijkt duidelijk uit het bevel om het grondgebied te verlaten gelegd naast het inreisverbod, beide ter kennis gebracht aan verzoeker 10/01/2025. Er wordt in de reden van beslissing m.b.t. het inreisverbod geen enkele melding gemaakt van verzoekende partij voor wat betreft zijn opmerkingen op dit inreisverbod. Er wordt enkel gesproken over het feit dat verzoekende partij verklaarde terug te willen keren naar zijn land van herkomst, wat niet betwist wordt doch geenszins betrekking heeft op het inreisverbod doch enkel op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals de Raad van State terecht oordeelde moet betrokkene echter tevens de mogelijkheid hebben gehad zijn opmerkingen laten gelden voor wat betreft het inreisverbod.

Immers merkt de Raad van State in arrest nr. 259.980, door te verwijzen naar rechtspraak van het EHRM, zeer terecht op dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod werkelijk een andere finaliteit hebben en zodoende een verschillende zwaarte en impact hebben ten aanzien van de persoon wier beide maatregelen worden opgelegd:

“L’interdiction d’entrée, régie par l’article 11 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et par les articles 74/11 et 74/12 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers, qui en assurent la transposition en droit interne, peut être qualifiée de mesure accessoire d’une décision de retour, tel un ordre de quitter le territoire, dans la mesure où une telle interdiction ne peut être prise sans qu’un ordre de quitter le territoire ait été adopté.

La Cour de justice de l’Union européenne a cependant souligné le caractère distinct de ces deux décisions, qui ressort « clairement de l’économie de cette directive », la décision de retour « tirant les conséquences de l’illégalité du séjour initial » tandis que l’interdiction d’entrée « concerne un éventuel séjour ultérieur en rendant celui-ci illégal ». Celle-ci est « censée compléter une décision de retour, en interdisant à l’intéressé pour une durée déterminée [...] après son départ du territoire des États membres, d’entrer à nouveau sur ce territoire et d’y séjourner ensuite » (arrêt M. O., C-225/16, du 26 juillet 2017, points 45 et 50, ECLI:EU:C:2017:590).”

Van dergelijk onderscheid tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod is in onderhavige zaak geenszins sprake, laat staan dat verzoekende partij gehoord werd inzake het inreisverbod.

Integendeel scheert verwerende partij beide maatregelen zowel procedureel, ten gronde, alsook wat betreft de motivering geheel onredelijk en onzorgvuldig over dezelfde kam zonder de noodzaak, pertinentie en evenredigheid van het driejarig inreisverbod zoals door de bestreden beslissing wordt opgelegd nog maar in het minst te onderzoeken a.d.h.v. de concrete feiten en omstandigheden.

Ook het tweede middel is gegrond.

Het inreisverbod dient om al deze redenen te worden geschorst en te worden vernietigd.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat hem werd afgeleverd op 10 januari 2025, een kopie van een kaart duurzaam verblijf van A.G., een uittreksel van het Rijksregister – Bevestiging van woonst op naam van A.G., enkele documenten in verband met zijn bokscarrière in België, een *screenshot* met informatie over het schoonmaakbedrijf A. met als bestuurder A.G., een kopie van een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 10 januari 2025 en een *screenshot* van een samenvatting van arrest nr. 259.980 van de Raad van State van 3 juni 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 2-8).

2.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

2.3. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke gronslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *"afdoende"* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Zowel bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)"

2.9. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift nergens het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 januari 2025 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag,

waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was om deze verwijderingsmaatregel in toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

2.10. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod gewezen op verzoekers veroordeling van 10 januari 2025 wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevoorming, feiten waarvoor hij op 10.01.2025 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 36 maanden met uitstel van vijf jaar.

Betrokkene heeft noodzakelijke hulp verleend aan het bezit en de verkoop van cocaïne, minstens door het opzoeken van en ter beschikking stellen van panden waar vervolgens de eigenlijke verkopers van de verdovende middelen konden verblijven, waar zijn deze verdovende middelen ook konden bewaren en van waaruit zij konden opereren.

De feiten zijn zeer ernstig en maken een zware inbreuk uit op de openbare veiligheid. Zij getuigen tevens van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van onze maatschappij.

Dergelijke activiteiten zijn van aard om de toxicomanie van onze drugsverslaafden te onderhouden, wat een ernstig gevaar betekent niet alleen voor de openbare gezondheid, maar in het bijzonder voor de openbare veiligheid. Deze handelwijze getuigt eveneens van een misprijzen voor andermans fysieke integriteit.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.11. In zijn eerste middel is verzoeker het kennelijk oneens met deze openbare-orde motieven uit de bestreden beslissing omdat hij geen profiel zou hebben waaruit kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Een inreisverbod met een duur van 3 jaar is volgens hem daarom geenszins proportioneel.

Verzoeker probeert de feiten waarvoor hij werd veroordeeld te minimaliseren door te stellen dat ze reeds bijna een jaar en half geleden werden gepleegd en hij houdt voor dat hij na zijn verblijf in de gevangenis zijn les wel geleerd heeft. Volgens verzoeker dient rekening te worden gehouden met zijn houding na zijn vrijlating waarbij hij het Belgische grondgebied meteen zou hebben verlaten.

Met dit betoog toont verzoeker echter geenszins aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar disproportioneel zou zijn. In de beslissing wordt immers verwezen naar de ernst van de gepleegde feiten en het risico voor de openbare veiligheid. Verzoeker poneert overigens dat in zijn geval de maximumtermijn zou zijn opgelegd, terwijl de regelgeving toelaat de duur van het inreisverbod naar meer dan vijf jaar op te trekken indien *“de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* (artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet). De duur van het inreisverbod werd te dezen dan ook wel degelijk aangepast in functie van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Waar verzoeker bovendien voorhoudt dat in de bestreden beslissing niet afdoende werd aangetoond dat er, gelet op de omstandigheden en antecedenten, geen lichtere maatregel kon worden opgelegd, merkt de Raad op dat uit artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet geenszins blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een inreisverbod met een kortere termijn werd gekozen. Hij maakt in elk geval niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door in verzoekers specifieke geval omwille van het ernstige risico voor de openbare orde te opteren voor een inreisverbod met een duur van drie jaar.

2.12. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van het recht om gehoord te worden. Aangezien de bestreden beslissing, het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), valt onder de toepassing van het door verzoeker geschonden geachte artikel 11 van de richtlijn 2005/115/EG, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoering aan het Unierecht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Verzoeker beweert in zijn tweede middel dat hij niet op een deugdelijke manier zou zijn gehoord omdat hij enkel gehoord zou zijn in het kader van het aan hem opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten en niet in het kader van het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), de bestreden beslissing. Hij wijst in dit verband op rechtspraak van de Raad van State waaruit zou blijken dat in het kader van het recht om te worden gehoord, een inreisverbod niet dezelfde grieven veroorzaakt als een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek die gestoeld is op een schending van het recht om gehoord te worden feitelijke grondslag ontbeert. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 26 november 2024 werd gehoord en dat hij een vragenlijst hoorrecht invulde. Uit het verslag van dit gesprek blijkt bovendien dat aan verzoeker werd toegelicht dat hij wellicht een inreisverbod zou krijgen opgelegd wanneer hij zou gerepatriëerd worden. Verzoeker heeft hierop gerepliceerd door aan te geven dat dit voor hem geen probleem zou vormen. Verzoeker kan dus geenszins gevolgd worden waar hij stelt dat hij niet werd gehoord in het kader van het eventueel opleggen van een inreisverbod, aangezien dit hem uitdrukkelijk werd meegedeeld bij zijn verhoor op 26 november 2024.

2.14. De Raad stipt ten overvloede aan dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod kwamen, maar die hij wel had kunnen toelichten, en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing. *In casu* verzuimt verzoeker te concretiseren welke specifieke omstandigheden hij nog meer zou hebben kunnen aanvoeren binnen het kader van het hoorrecht die zouden kunnen leiden tot de niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur. De documenten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2-8), werpen evenmin een ander licht op de overwegingen uit de bestreden beslissing.

2.15. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. De door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), met name (gehuwde) partners en hun minderjarige kinderen. Het EHRM oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

2.16. Verzoeker verwijst met betrekking tot zijn recht op gezinsleven naar de relatie met zijn vader die duurzaam in België verblijft en werkt. De Raad merkt op dat verzoeker meerderjarig is en er dus een bijzondere band van afhankelijkheid dient te worden aangetoond die de normale emotionele band overstijgt (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55). Door enkel aan

te geven dat zijn vader duurzaam in België verblijft, toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het 'gezinsleven' van verzoeker met zijn vader het volgende gesteld:

"In ieder geval kunnen we vaststellen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders en broer en zus. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn vader wordt niet aangenomen."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan die wijzen op een bijzondere band van afhankelijkheid of waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door dit gezinsleven niet als 'beschermenswaardig' te kwalificeren in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.17. Met betrekking tot zijn privéleven verwijst verzoeker naar het feit dat hij in België woonde tussen 2011 en 2016 en hier in die periode naar school ging en topsport (Verzoekschrift, bijlage 5) beoefende. Uit deze periode zou verzoeker hier dan ook enkele vrienden hebben overgehouden. Verzoeker legt echter geen begin van bewijs voor van deze voorgehouden vriendschapsrelaties en toont niet aan dat deze dermate intens zouden zijn dat zij als een beschermenswaardig privéleven kunnen worden beschouwd. Ook het feit dat verzoeker hier op hoog niveau zou hebben gebokst in de periode dat hij reeds eerder in België verbleef, of het feit dat hij hier enkele jaren naar school is geweest, wijzen niet automatisch op duurzame engagementen die als een beschermenswaardig privéleven zouden kunnen worden gekwalificeerd in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.18. Verzoeker blijft in gebreke om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Een verder onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is dan ook, in weerwil van wat verzoeker lijkt te beweren in zijn verzoekschrift, overbodig.

2.19. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG en/of artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en of het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht om te worden gehoord.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN